

душа да язди китъ въ морето Йордисъ отъ Бой-
цитъ въ Хелгеландъ. Тукъ — въ тия два образа —
Роза Попова би постигнала крайноститъ на своята
стихийна и все пакъ дълбоко хармонична натура.

А като роли, съединяващи примиренитъ край-
ности на нейния детско-трагически натюрелъ, мо-
гатъ да бждатъ посочени образитъ на г-жа Обрие
и на палавата Жанетъ отъ Завѣта на артистката
— плодъ на творческата душа на писателката.
И съвсемъ не е случайно обстоятелството, че като
зрѣла вече художница — Роза Попова пише, ма-
каръ въ полза на идеята и въ ущърбъ на артист-
ката, сама роли за себе си, въ които може да вло-
жи основната сжщностъ на своя драматически in-
genium, и все пакъ не въ неговата стихийностъ, — а
имено трагично загиващата, при дълбокъ масивенъ
драматизъмъ, г-жа Обрие — нейната антитеза —
— палавата Жанетъ отъ чифлика на Вучо Пиеръ
— и високоинтелегентната, свободна, хармонична
и гениална артистка — сама авторката въ нейния
Завѣтъ. Но това сж все пакъ три отдѣлни роли,
които артистката играе предъ своя парвеню ди-
ректоръ — за да го обличи въ невѣжество, безха-
рактерностъ и долно въобще служене на изкуст-
вото. Така че, тѣ сж само средство, но не и цель.

Азъ бихъ спрѣлъ на една само роля, въ ко-
ято тия три основни елемента на сценическо-дра-
матическото творчество лежатъ въ недрата на една
единствена душа — въ тая на очарователната ин-
ститутка Иля — Илария Борисовна отъ Разсудовъ.
Трѣбва да е видѣлъ човѣкъ Роза Попова въ ро-
лята на „малката палмичка“, както сама Иля си-
мболизира себе си, за да изнесе неизгладими за цѣлъ
животъ впечатления отъ това трагично загиваще
дете-жена, което подъ маска, на маскараденъ балъ,
играе все още ролята на дете, на наивна институт-
ка отъ пансиона, дето и невзрачния портиеръ до-
ри е билъ намиранъ за „интересенъ“.

Три момента въ тази роля поразяватъ, съ нео-
бикновена сила и красота — идящи отъ безподобното
очарование на цѣлия образъ: сварването на Илия
отъ мжжа ѝ въ прегрждкитъ на любимия — кога-